

Verhalen van Petra

Dian, 47 jaar oud, is op haar 18 de in transitie gegaan. Als klein jongetje voelde ze zich al geen jongen: “Mensen dachten altijd al dat ik een meisje was..” Vanuit haar omgeving kreeg ze nooit onbegrip door het willen veranderen van gender. Op het gebied van werk was dit anders; acht jaar lang is Dian werkloos geweest. Vaak kreeg ze te horen: “Je past niet in ons team.” De grote verandering kwam bij Alifa waar ze vrijwillig werd bij het team Budget Advies Centrum, nadat ze haar streven naar en inzet voor een betaalde baan opgaf. Al snel werd ze coördinator van het team. Binnen twee jaar werd haar een betaalde baan aangereikt. Ze blinkte uit in hetgeen ze goed in was. “Ik ben Alifa dankbaar dat ik deze kans heb gekregen, want ik ben meer dan mijn transseksualiteit.” Ze vond hier een veilige omgeving en er kwam ruimte voor meer zelfvertrouwen: “Ik heb mij altijd een outsider gevoeld dus ga je je daar ook naar gedragen, bij Alifa is dat volledig omgedraaid.”

Dian is slachtoffer geweest van de vuurwerkramp die op 13 mei 2000 plaatsvond in Enschede. Ze liep net de trap af in de flat waar ze woonde. “De gehele voorgevel is eruit geblazen en dat heb ik over mij heen gekregen, ik ben door de hele gang heen geblazen. Mijn boven- en onder tanden lagen eruit, vingers uit de kom, mijn voet gebroken en schouder ontzet. Er is een leven voor mij before- and after de vuurwerkramp. Daarvoor zat de glans erop, na de ramp was de glans eraf en die is ook nooit meer teruggekomen.

Vóór de ramp kende ik geen angst. Geen angst voor de dood of voor bepaalde risico's. Daarna is de hele wereld letterlijk en figuurlijk veranderd.

Ze heeft leren omgaan met dit hoofdstuk van haar leven: “Ik probeer zoveel mogelijk dingen te doen die ik kan doen, niks is meer vanzelfsprekend voor mij. Ik heb in principe over niks en niemand meer een oordeel.” De samenhang tussen de rampen en het ver willen blijven van oordelen is het besef dat groeide; dat mensen meer dingen kunnen overkomen dan ze ooit had gedacht. “Als dingen voor mij niet vanzelfsprekend zijn, waarom zou dat het voor een ander wel zijn?!” Een deel van haar kaak hebben artsen niet meer kunnen herstellen en ze heeft een minimale hersenbeschadiging opgelopen. Dian noemt het ‘een kras op de plaat’. 1,5 jaar lang na de ramp heeft ze d.m.v. memory card spelletjes haar hersenen moeten trainen.

Toch heeft de vuurwerkramp een verbindende rol gehad in haar liefdesleven. Terwijl de vuurwerkramp voor vele lotgenoten van Dian tot scheiding heeft geleid, heeft er zich voor Dian en haar partner juist een fundament gevormd waar ze tot de dag van vandaag nog steeds op voortbouwen: “Nu zijn we bijna 30 jaar verder en het gaat nog steeds helemaal perfect.”

Tegen de maatschappij die transgenders afwijst zou ze willen zeggen: “Kijk naar de mens en niet naar man of vrouw, dik of dun, geel groen of blauw; het gaat erom wie je bent en om de dingen die je doet.” Wanneer ze mensen met hun financiën helpt, kijkt ze ook naar de mens daarachter: “Elk mens heeft een verhaal en dat staat niet los van hun financiële problemen; het is één geheel. Daarom is het zo belangrijk om hun verhaal aan te horen, te kennen en naar voren te halen, kijken of je daarmee kunt werken.” Ze merkt dat mensen vaak al geholpen zijn door het luisteren naar hun verhaal zonder oordeel. Dian zit ook in de toegankelijkheidscommissie van de Gemeente Enschede waarin ze advies bieden zodat mensen met een beperking niet vergeten worden.

Dian heeft zich altijd al anders gevoeld: “Het was altijd ik en de wereld.” Dat gevoel is een stuk eenzaamheid die ze met zich meedraagt: “Hoe je het wendt of keert, ik ben gewoon anders.” Bij Alifa voelt ze zich 100% geaccepteerd. “Ik denk dat de grootste les het leven zelf is; het leven is één grote les, elke dag krijg je nieuwe inzichten.” Het openstaan voor deze lessen, ondanks- en dwars door tegenslagen en fouten heen is van groot belang, hoor ik uit haar hele verhaal.

Wat ik bij Dian zie is een grote rust die ze uitstraalt- en weet over te brengen op anderen, naast het gezag dat ze mede uitstraalt en krijgt binnen haar team. Ondanks haar positie en autoriteit, kiest ze ervoor om naast de mensen met een hulpvraag te gaan staan. Om mensen te willen horen en te begrijpen. Terwijl ze zelf een lange weg aflegde zonder dat haar deze gelijkwaardigheid, begrip en hart gesteldheid is toebedeeld. Dat ze haar werk als vrijwilliger met dezelfde nauwkeurigheid en zorgvuldigheid deed, als dat ze nu in een betaalde functie doet. En (mede) juist dat deed haar wens uitkomen. Ik hoop dat haar verhaal en houding een voorbeeld en een motivatie mag zijn voor de momenten dat het leven of de maatschappij ons ook tegenslagen toebedeeld. Wanneer onze inzet niet resulteert in hetgeen waar wij op hopen en in hetgeen misschien zelfs onze 'recht' is. Laten we blijven geloven dat uiteindelijk onze daden en houding waarin we blijven zoeken- en streven naar gelijkwaardigheid, respect en begrip, zijn vruchten zullen afwerpen.

Liefs Petra

